

Лихе око. Павутиння мороку

Про книгу

Лора Кочубей їде до Житомира, щоб залагодити дрібну проблемку, яку створив охоронець банку Вадим. Його дружина Зоя переконана: колишня свекруха, Віра Домонтович, його зурочила. Декілька років тому Віра скоїла злочин і сіла до в'язниці. Поки жінка відбувала покарання, її син — перший Зоїн чоловік — трагічно загинув. І коли Віра вийшла на волю, пішли чутки: вона мстить кожному, кого вважає винним у смерті сина. Її лихе око прирікає на загибель. Усе це попервах видається маячнею, та під час першої і єдиної зустрічі Віра Домонтович устигла кинути своїм лихим оком і на Лору Кочубей...

АНДРІЙ КОКОТЮХА

ЛІЖЕ ОКО

• ПАВУТИННЯ МОРОКУ •

•ПАВУТИННЯ МОРОКУ•

АНДРІЙ КОКОТЮХА

ЛІХЕ ОКО

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2021 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2021

ISBN 978-617-12-8777-8 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Цикл «Павутиння мороку»
Книга II

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

Кокотюха А.

К59 Лихе око : роман / Андрій Кокотюха. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 288 с.

ISBN 978-617-12-8585-9

Лора Кочубей їде до Житомира, щоб залагодити дрібну проблемку, яку створив охоронець банку Вадим. Його дружина Зоя переконана: колишня свекруха, Віра Домонтович, його зурочила. Декілька років тому Віра скоїла злочин і сіла до в'язниці. Поки жінка відбувала покарання, її син — перший Зоїн чоловік — трагічно загинув. І коли Віра вийшла на волю, пішли чутки: вона мстить кожному, кого вважає винним у смерті сина. Її лихе око прирікає на загибель. Усе це попервах видається маячнею, та під час першої і єдиної зустрічі Віра Домонтович устигла кинути своїм лихим оком і на Лору Кочубей...

УДК 821.161.2

© Кокотюха А., 2021

© DepositPhotos.com / Deerphoto, motortion, alexkich, обкладинка, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

За місяць до першої смерті...

— От стара відьма!

— Їй п'ятдесят чотири. Сьогодні, якщо не забув. Не така вже й стара.

— На вигляд їй значно більше!

— Відсидиш стільки, скільки вона, — на себе в дзеркало глянеш.

— Тьху на тебе! І я тебе благаю, скільки вона там відсиділа!

— Коли зачиила тебе на добу, ти вив і кричав, що більше не витримаєш. Якби в колонії було добре, обмеження волі не було б покаранням.

— Ой, а на волі дуже добре! Живемо, наче в зоні.

— Ти сам довго в зоні жив? На смак її куштував? І взагалі, відколи це ти обзиваєш жінок старими, хлопчику?

Вадим Граф не любив, коли дружина так його називала. Зоя постійно підкреслювала їхню різницю у віці, не аж таку велику, на його думку. Подумаєш, якихось три роки. Щоразу, коли вона так *дражнила*ся, Граф картав себе за нестриманість.

Ще коли їхні стосунки почалися і Зоя пояснювала стриманість і невпевненість у собі своєю нібито старістю, він у пориві сказав чисту правду. Давно помітив за собою: до ровесниць, а тим паче — до молодших за себе його не тягне, та й не тягнуло особливо. Навпаки: ще підлітком заглядався на старших жінок, називаючи їх зрілими.

Зою сповідь залицяльника не надто переконала. Проте згодом пояснила, оперуючи науковими, переважно медичними термінами: Вадим має комплекс, подібний до Едипового. Він не зрозумів, що мається на увазі, й вона витлумачила — це коли син відчуває статевий потяг до матері, а доця — до татуся. Граф тоді щиро образився. Зоя поспішила пояснити: висловилася фігурально. Ну його в баню, той секс. Якщо дивитися ширше, чоловік із такими налаштуваннями просто бачить у всіх жінках *мамку*. Легше не стало, Вадим уперто все заперечував. Наполягав на іншому трактуванні: цінує в жінках досвід — а досвід, у його розумінні, приходить із віком.

— Нехай. — Граф здав назад. — Не стара, о'кей. Але — відьма, тут не попреш. Так би й спалила мене на попіл! Бачила, як вона витріщалася!

— На мене так само, — парирувала Зоя. — І цей погляд, хлопчику...
— Знову ти за своє! — Вадим тупнув ногою.
— Зараз поводишся, мов хлопчисько переляканий, погодься.
— А ви всі не перелякані!
— О! — Зоя з переможним виглядом тицьнула пальцем йому в лоба.
— А кажеш: телючила свої баньки на одного тебе. На всіх вона так гляділа. В кожному дірку пропала. Мені досі отут пече.
Дружина взяла Вадимову руку, приклала між грудей.
— На нас дивляться оті твої. — Граф кивнув через плече, не повертаючи голови.
— Хай собі. — Зоя ще сильніше притиснула руку. — Б'юся об заклад, вони зараз одне від одного відвертаються. І ненавидять одне одного.
— В усьому ти винна, Зоє. Так Віра каже.
— *Не-а.* Я винна лише в тому, що була одружена з її сином. Що носила його прізвище, а значить — і її. Ще більша моя провина — в тому, що гідно поховала свого чоловіка. Гляділа й далі навідую його могилу на новому кладовищі, а це їздити аж на «Дружбу»¹. І не пішла в монастир, отой, на Мальованці². Навпаки: зняла жалобу й одружилася вдруге. Найбільший злочин — узяти твоє прізвище, коханий.
— Ага. Вона називає тебе Графинею.
— Не лише вона. Та з Віриних вуст це звучить або звинуваченням, або вироком, або прокляттям.
— Я ж кажу — відьма!
— Без тебе знаю. Їдьмо звідси, тепер нас пропалюють очима родичі.
— Ой, які вони нам родичі!
— Тобі — справді ніякі. Мені — так. Гадюча сімейка.
Зоя не витримала, озирнулася.
Демонстративно взяла Вадима під руку, повела до їхнього червоного «камаро», «п'ятірки»³, за смішною ціною купленої з рук. Та вже біля машини, взявшись за ручку водійських дверцят, Зоя на мить завмерла, ступила вбік, передала ключі чоловікові.
— Поведеш, у мене руки гуляють.
— Я навіть знаю, чому.
— Що такого радісного побачив? — Зоя підозріло звузила очі.

— Ти лише вдаєш байдужу. Тебе, кохана, все це зачепило дуже сильно.

— Радієш? Колишня свекруха облила поміями, вихлюпнула на мене всю накопичену в колонії жовч — а тобі радісно?

— Ми всі тепер в одному човні, Зоє.

— Я й не проти. Тобто, — тут же виправилася вона, — проти, але не заперечую, що Віра вибила всіх із колії. Доведеться з цим жити якийсь час.

— А я не хочу! — Вадим підкинув ключі, не піймав, вони впали в калюжку, розлетілися дрібні бризки. — Ніколи не бачив твого чоловіка! Ти навіть фоток не показувала, забула? Бач, делікатна яка! З ними усіма, — кивок за її плече, — я взагалі лиш тепер уперше познайомився!

Зоя закусила губу. Зберігала спокій. Їй це вдавалося, на диво, легко, бо поруч зі знервованим чоловіком відчувала себе сильнішою і більш упевненою. Відступила на крок, зміряла Вадима втомленим поглядом.

— Тобі вони й не треба. Ключі підніми.

Нахилившись і підхопивши двома пальцями, Вадим витер їх об шкіру куртки.

— Справді, хто мені всі ці прекрасні люди. І все одно я потрапив під роздачу. За чуже вигрібаю.

— Ще ніхто ні за що не вигрібає, — відрубала Зоя. — Ти бісишся, мене колотить, рідня огризается. Віра тільки того й хоче. У неї з головою не все гаразд.

— Кому від того легше? Тепер хай у решти голови болять, того вона хоче?

— Її мету ти зараз окреслив дуже точно.

Вадим сів за кермо, роздратовано стукнув долонями по «бублику».

— Дочекається вона. Я її вб'ю колись.

— Не кидався б ти такими словами, — завважила Зоя, далі зберігаючи спокій. — І щоб знав: доки Віра жива, жодному з нас боятися нема чого. Тож дай їй Боже здоров'я і довгих літ.

На цьому слові Зоя Граф обійшла авто, щоб сісти на пасажирське сидіння.

На ходу витягла з сумочки цигарки.

— Через неї все, — буркнув Ден, провівши поглядом «камаро».

— Аби тільки через Зойку, нас би тут не було, — відрізала Галина, глянула на інших, котрі товклися неподалік. — Ви теж так думаєте? Ну, що Графиня втягнула нас у це лайно?

— Хай кінь думає. В нього голова велика, — озвалася Ніна, сіпнула чоловіка за лікоть. — Ми тут довго ще будемо стояти?

— Я вважав, що треба поговорити, всім. — Романів голос звучав не надто впевнено. — Зрештою, нам висунули ультиматум...

— Хто? Твоя тітка-зечка? — визвірилася на чоловіка Ніна. — Нічого собі заявочки! Не так — *пред'яви!* Тепер, по ходу, ми всі по черзі маємо прасувати Вірі шнурки! Хто як хоче, а від нас — ось!

Скрутивши дулю, Ніна Мірошник розвернула її до парадного, звідки компанія вийшла десять хвилин тому. Роман Мірошник легенько вдарив дружину по руці. А коли зустрівся з розгніваним, колючим поглядом, узяв за ту ж руку, потягнув до чорного джипа, що притулився аж біля повороту.

Галині кортіло щось кинути їм навздогін, але Ден стиснув її плече.

— Я таксі викличу.

— Можемо довести, — пропонуючи допомогу, Віктор знав відповідь наперед.

— Обійдемося! — кинула Галя, розстебнула сумочку зі штучної шкіри, видобула цигарки, повторила: — Взагалі обійдемося, розрулимо. Теж мені проблема!

— А чого ж нерви, раз нема про що говорити? — гмикнув Віктор. — Сваритися зараз, от саме тепер, не треба.

— Ні з ким ми не сваримося.

Галя глянула на Дена. Чоловік підніс запальничку. Щойно дружина підкурила, відійшов, виймаючи телефон і набираючи номер служби таксі. Галя затягнулася, випустила перед собою густий струмінь білого диму. Його запах додався до ледь чутних пахощів горілого листя. У середині жовтня його, попри заборони, житомирські двірники все одно час від часу палили у дворах та скверах.

— Скільки ти не курила, місяць? — спитав Віктор.

— Три. — Галина затягнулася знову. — Тобі яке діло до моїх цигарок?

— Віра довела, зізнайся. Отже, вам із Деном не фіолетово, як би ти не морозилася.

— Можна подумати, що вам байдуже.

— Нам справді по цимбалах, що вбила собі в голову моя сестра. Розмова була прикра. Претензії — дивні. Закиди — смішні й сумні водночас. Ніхто з нас її сина не вбивав. Навіть Зойка не могла, при всій моїй нелюбові до неї. Трагічна загибель, ми Антонові не няньки. Хіба справді є певний знак, тяглість, закономірність. Готовий визнати частку містики, хоча ми всі раціональні дорослі люди. Антонова загибель — збіг сумних обставин. Слідство визнало нещасний випадок, про, гм, обставини знаємо лише ми, — рука окреслила у вологому жовтневому повітрі невидиме коло. — Питання: чим Віра нам усім чи кожному окремо реально загрожує?

Замість відповіді Галина щиглем послала недопалок у найближчий кущик.

Великого бажання говорити з Фроловими вона не мала й раніше. Звісно, *ті* події вплинули, свою справу зробили. Проте Ден та Галя Сотники більше спілкувалися з Мірошниками, своїми кумами, і до *родини* прямого стосунку не мали. Проте ворогами тітки Віри стали всі, кого чотири роки тому вона назвала своїми найближчими друзями та рятівниками. Незалежно від родинних стосунків.

От якого чорта!

Тим часом під'їхало таксі. Кивком попрощавшись із Віктором Фроловим та його дружиною Євою, котра дотепер не зронила й пари з вуст, Галя пішла до машини. Ден прочинив перед нею задні дверцята, сам примостився спереду. Назвав адресу, і тепер уже вони обоє мовчали до самого дому. Справді, не балакати ж про *такі* речі при сторонніх.

Уже коли вийшли й Ден розплатився, Галина не поспішала заходити в парадне. Сіла на ще вологу після вчорашнього дощу лавку, знову закурила. Відчула, як зрадницьки трусяться руки, через що розсердилася на себе, вилаяла подумки. Докуривши до половини, підняла голову.

— Чуєш?

— Що? — Ден спершу нахилився до дружини, потім — присів поруч, хоча й не любив сидати на мокре й холодне, дбав про чоловіче здоров'я. — Кажі, зай, кажі.

— Я боюся. Вона так дивилася... Мороз шкірою, правда.

— На те й розраховано, зай. Ти ж пам'ятаєш, ця Віра Леонідівна ще до тюрми всіх дратувала. А там набралася різних повадок... Коротше,

не звертай уваги.

— Я її боюся, — повторила Галина, повівши плечима. — Знаєш, ще ніколи так близько не бачила смерть.

— Не мели дурні. Теж мені, янгола смерті знайшла. Віра не знає, на кого вилити свою злість. Вона маніпулює, зай. Завжди маніпулювала, ми всі піддалися, не забувай.

— Це в неї вдячність така. — Галя поклала долоню чоловікові на коліно. — Оце коли ми вийшли, я вперше в житті відчула: готова вбити. Сказати, кого?

— Язика прикуси, — grimнув Ден.

— Я б зробила це лише раз. — Галина подивилася чоловікові просто в очі. — Я б убила свій страх.

— Наступного разу, коли ця Віра спробує нас налякати, її вб'ю я, — почувала у відповідь.

Галя Сотник рвучко підвелася. Підійшла до важких металевих дверей під'їзду. Набрала цифри кодового замка.

Помилилася на одну — нерви.

— Тобі справді до лампочки чи ти так заспокоював Галку?

— Я себе заспокоював.

Віктор Фролов вів свій «опель» спокійно, впевнено, жоден жест не виказував тривоги й бентеги. У колі тих, хто його знав, Віктор загалом вирізнявся спокійним ставленням до життя. Колись практикував йогу, замолоду навіть спробував практикувати буддизм, та швидко набридло, забагато обмежень, не сподобалося. Проте лиш найближчі, насамперед — дружина Єва, знали секрет. Що байдужіший, розважливіший вигляд напускає на себе Фролов, то більше, гостріше переймають його події, на які вголос *забиває*. Єва відчувала себе більш упевнено, коли її чоловік сіпався, нервував та злився.

— Отже, все серйозно, — озвалася дружина.

— Ще не знаю. Не вирішив.

— Тобто: не вирішив?

— Що саме серйозно? Наскільки? Кому і як може загрожувати й зашкодити моя нещасна старша сестра?

— Якщо так подумати, Вітю, вона справді мала небагато щастя. Погодсья. Чоловік згорів від раку. Єдиний син Антон ні на що не годився. Бізнес посипався. Чотири роки колонії, і вирок зачитали

в день її народження, коли жінці стукнуло п'ятдесят! До всього — сина машина збила! А квартиру, в якій мешкає тепер, купила колишня невістка — кинула, мов подачку. Навіть маючи велике бажання, Віра не почне життя спочатку.

— Дуже хоче. Має плани, доволі великі. Хіба ти не помітила?

— Я побачила жінку, злу на весь світ.

— Ти побачила жінку, люту на всіх нас разом і на кожного окремо. Тому мені й прикро за Сотників. Обоє потрапили під роздачу, бо опинилися не в той час і не в тому місці.

— Через тебе, між іншим, — нагадала Єва.

— Не будемо зараз, за чотири роки, шукати винних. Досить того, що Віра їх шукає.

— Знайшла.

Віктор пригальмував на світлофорі — вони їхали через центр Житомира.

— За великим рахунком, не через мене, а через нас. Рома попросив мене про послугу. Я порадився з тобою. Ніхто не був проти. І потім теж, коли всі про все домовлялися, навіть голосували, мов у парламенті.

— Розкажи мені ще трошки про колективну відповідальність, — гмикнула Єва. — Твоя сестра, по-моєму, від усіх життєвих негараздів поїхала головою.

— Не скажи. У Віри голова ясна, як ніколи. Зібрала нас усіх під приводом, який не давав змоги їй відмовити. День народження, перший після ув'язнення.

— Вона зробила подарунок собі. Тепер ми пересварені, хай навіть не всі раніше були аж такими дружними. Особливо Зої це стосується.

Світлофор блимнув зеленим.

— Насправді Зоя — найкраще, що могло статися з тим телепнем Антоном. Не можна так про покійників, та хай уже Бог мені простить. — Віктор перехрестився, рушив далі. — Вона не проста, згоден. Мала певний розрахунок, бо я, хоч убий, не повірю в її щирі почуття до мого нещасного недолугого племінника. І, визнаю це, дуже спритно, розважливо розпорядилася успадкованим після його загибелі майном.

— Віру колишня невістка образила. Визнаю.

Фролов пропустив поперед себе кілька автівок, потім повернув, де треба.

— Подумаймо про інше, Єво. Про нас із тобою. Я дуже добре знаю свою двоюрідну сестричку. Чи не найкраще з вас усіх. Для неї родичів не існувало, хіба крім рідного сина. Заради нього, нехай Антон і був телепнем, Віра була готова на все.

— Ми відчули це на собі, — мовила Єва. — Але не забувай: так ставиться до своїх дітей більшість матерів у всьому світі. Зараз не перебільшую ні грама.

— Гроші родичів не люблять — такий Вірин життєвий принцип. — Фролов дивився на дорогу, говорив і, здавалося, не слухав дружину. — Сьогоднішній її вибрик довів, що для неї нічого не помінялося. І мені справді не зрозуміло, в який спосіб сестра намагається отримати оту компенсацію. Чим тиснутиме на всіх і кожного.

— Та історія, чотири роки тому...

— Дурня, — різко обірвав Фролов. — Ти забула, то я тобі нагадаю. За першою освітою я юрист. І якби мав поряднішого партнера, то фірма «Фролов і партнер» досі б квітнула й пахнула. Бог із ним, то в темному минулому. Кажу тобі, як непоганий юрист: *тією* історією Віра не може тиснути на нас повноцінно. Всі замазані? Згоден. Я давав поради, які знадобилися? Так. Я підключив потрібних людей? Було діло. Тільки є, Єво Іванівно, ота правда, розкриття якої ти, конкретно ти боїшся, невігідна Вірі насамперед. Тобі пояснити, чому так, чи сама здогадалася?

— Не треба, — сказала Єва після короткого роздуму. — Але для чого тоді сьогоднішня вистава?

— Для кого, — виправив дружину Віктор. — Театр однієї акторки. Для вісьмох глядачів. Невже досі не дійшло, що Віра просто залякувала, тиснула на емоції, і, як бачиш, це їй вдалося. Хоча б тому, що ми обговорюємо всю цю каламуть.

«Опель» зупинився навпроти їхнього будинку.

Єва прочинила дверцята — та враз потягнула на себе, знову зачинила, розвернулася до чоловіка півобертом.

— Я знаю тебе сімнадцять років, Вікторе Аркадійовичу. Ти розклав усе по полицках. І все одно тебе щось напружує. Навіть лякає. Ні?

— Палиця має два кінці, — кивнув Фролов.

— А без приказок та інших зразків образного мислення?

— Напружує і лякає те саме, що мало б заспокоїти.

— Поясни.

— Гаразд. — Віктор так само повернувся до Єви, тепер вони сиділи око до ока. — Моя сестра дуже часто діяла нераціонально, нехай і впевнено. Сказав би навіть: усупереч будь-якій логіці. Так, розкриття карт чотирирічної давнини — правда про те, що тоді сталося, — Вірі невігідне. Але ще більше її зізнання невігідні всім нам укупі. Всім вісьмом, навіть Графові, хлопчиськові, котрий тут узагалі ні до чого. Віра один раз сильно вдарить себе. І сім, ні, вісім ударів завдасть нам. Кожному — і всім разом. Ми злочинці, Єво. Наші дії підпадають під статтю кримінального кодексу. Кому треба, той знайде не одну. Спитаєш, до чого тут Вадик Граф? Відповідь: проблеми матиме Зоя, а, отже — бумерангом ударить по ньому. І це не все.

Поки говорив, на обличчя дружини впала сіра тінь.

— Є ще щось, про що я не знаю? — поцікавилася глухо.

— Ви всі дуже погано знаєте Віру. Певен, вона вже приготувала чимало неприємних сюрпризів. Порівняно з ними, магія вуду — дитяча пісочниця. Повір, моя старша сестра здатна зіпсувати життя кожному з нас більше, ніж це зробить кримінальний кодекс. Як на мене, то краще б уже статтею кодексу все і обмежилось.

— Ти серйозно зараз? Ми ж ніколи досі про це не говорили?

— А ти хіба забула, що ми раніше, до всіх тих подій, не надто тісно родичалися? Я б охоче попередив усіх приречених...

— Приречених?

— Віра сьогодні винесла вирок кожному з нас. Я не жартую й не нагнітаю. Чи є вихід? Треба думати. Але ж, бач, ніхто ні з ким не хоче балакати. Кожен сам за себе проти Віри не встоїть. Хіба...

— Що — хіба? Є вихід?

— Хіба Віра помре. Раптово. Якою смертю — несуттєво, вона будь-яку заслужила.

Від почутого Єву Фролову пересмикнуло.

Ще ніколи не чула вона такого від свого чоловіка.

Роман зробив останній поштовх, голосно й полегшено видихнув, присів і завалився набік.

Ніна лежала долілиць на столі у вітальні, обхопивши руками краї, й не поспішала опускати задрану до потилиці спідницю. Сімнадцять років із одним чоловіком навчили її отримувати своє в будь-якій ситуації та позиції. Коли треба, розтягувала процес і смакувала. Але

могла впоратися й швидко. Не завжди — проте вісім випадків із десяти завжди були на її користь. А втім, обоє розуміли: зараз той випадок, коли стрімке, грубе злягання та обопільне задоволення не розслабили й полегшення не принесли.

— Що тепер? — запитала вона, дивлячись перед собою й сильніше стиснувши краї стола.

— Я вб'ю, — без жодних барв та емоцій прогудів із підлоги Роман.

— Кого?

— Всіх.

Мірошник сів, потім — незграбно підвівся, підсмикнув штани. Трохи пововтузився з паском, легенько ляснув Ніну по голих тугих сідницях, сам опустив їй спідницю. Вона повільно сповзла зі стола, розвернулася, глянула на чоловіка, схиливши голову набік. Зараз у її очах Роман читав неприховану, щирі цікавість.

— І ти зможеш так зробити? Всіх? Одним ударом — чи по черзі? Як це буде? Стрелятимеш із засідки, з-за рогу? Чи когось задушиш? А може, одного за одним збиватиме машина? Як на мене, найкращий спосіб. Ніби водій ні до чого, треба лише направляти авто на кого треба...

— Може, стулиш писк?

— А може, ти не кидатимешся порожніми словами? Вб'є він... Я все про тебе знаю, Ромо. Ти не здатен нікого вбити. На жаль. А я б змогла.

Першим бажанням було схопити Ніну за плечі, сильно струснути, дати ляпаса. Але Мірошник знав, чим усе завершиться. Дружина засміється, підставить другу щоку. І коли він наважиться ляснути вдруге, вже значно слабше, просто мазнути долонею, то Ніна потягне його до найближчого ліжка, де дозволить, навіть *змусить* знову взяти себе.

Дружина справді чекала чогось такого.

Очі блиснули бажанням, заохочували.

Розуміючи це, Роман Мірошник мовчки повернувся, подибав до ванної, скинув із себе все, став під душ.

Вони давно, від самого початку їхнього життя разом, уклали негласний договір. За будь-яких обставин, радісних чи сумних, він чи вона вимагали сексу, і на сімнадцятому році для обох не існувало жодних табу. Попервах, коли ще тулилися в одній кімнаті з сином, фактор стримування все ж існував. Та ось уже десять років Мірошники

жили у власному будинку в Тетерівці⁴. Місця вистачало на обох поверхах, а син місяць тому взагалі перебрався до Києва — вчитися. Втім, навіть коли хлопець жив із ними, могли не зважати. Просто не робили цього поруч із його кімнатою.

Цей звичай принесла в їхні стосунки й закріпила саме Ніна. Її не можна було назвати вродливою, проте на гидке каченя не скидалася теж. Роман не відразу звернув на неї увагу саме через зовнішність. Дівчина нічим не виділялася, око не чіплялося ні за що, і в пам'яті не затримувалася. Згодом Ніна згадувала численні ситуації, коли людина, познайомившись із нею, під час наступної зустрічі знайомилася знову, мовби вони бачилися вперше.

Романа вона взяла іншим.

Мірошника природа наділила виразною зовнішністю. Це був типаж «небезпечний красень», а панночки здебільшого люблять хуліганів із ознаками мачо. Ще зі школи оточений зграйками привабливих дівчат, Рома з цілком зрозумілих причин не звертав уваги на таких, як Ніна. Зрештою, коли Ніна Жила йшла університетським коридором, на неї мало хто озирався. Вона сама вирішила викувати своє майбутнє, а якщо вийде — то й щастя. Обрала Романа — і в дівчини вийшло.

Мовби компенсуючи вади зовнішності, природа наділила дівчину вмінням чекати й робити неквапні, правильні розрахунки. Лише Ніні стукнуло в голову дочекатися, коли одного разу в гуртожитку дві сексуальні другокурсниці при всіх пересваряться через третьокурсника Рому Мірошника. Треба було трошки, ну дуже трошки підкрутити ситуацію, дмухнути на вугілля, щоб краще горіло. Потім — опинитися поруч із Романом, котрий ніяк не наважувався піти з того дня народження, все одно вже зіпсутого сваркою. Нарешті, знайти красивий, ненав'язливий спосіб завести його у свою кімнату й зачинитися там, не зважаючи на тих двох, що мешкали з нею і цілком справедливо хотіли потрапити на свої законні ліжка.

Ніна в тій кімнаті не забороняла Романові нічого.

І наступного дня він прийшов до неї знову.

За пів року, на заздрість усім, вони одружилися.

Надалі Ніна дозволяла Романові вважати себе головним у їхній парі. Він справді ухвалював рішення всюди, де їх від нього вимагали обставини. Проте насправді Ніні вдалося підкорити чоловіка. Секс без обмежень, злягання за будь-якої нагоди й будь-де, був для Мірошника

звичним способом зняти напругу чи стравити пару. А Ніна в такий спосіб вправно створила ілюзію повної покори, насправді маючи змогу керувати чоловіком, м'яко диктувати свою волю й тримати сімейне життя та добробут під власним контролем.

Чотири роки тому вона зазнала чи не першої за час їхнього спільного життя поразки.

А найгірше — не розуміла, щиро не розуміла, чому всі повинні платити за скоєне зі спільної доброї волі.

...Двері у ванну Роман лишив прочиненими, вони з Ніною давно не соромилися одне одного. Вона зайшла, сперлася спиною об одвірок. Якийсь час дивилася на сильні струмені, котрі розліталися від його плечей, а коли став боком, мовила:

— Трошки схуднути треба.

— Тобі добре. Годуй, не годуй — наче не в коня корм. — Роман вимкнув воду. — Кинь рушник.

Ніна зняла з вішака синій волохатий рушник, простягнула. Мірошник витер гладенько поголений череп, стер краплі з тулуба, обмотав стегна.

— У тебе повинні бути кращі ідеї, ніж когось убити, — сказав дружині.

— Я права. Ти вбивати передумав. — Ніна переможно підняла голову.

— Нехай це буде нашим планом «Б».

— Отже, маємо план «А»?

— Ти маєш. Я ж тебе знаю, на обличчі все написано.

— То прочитай.

— Нінко, не мороч мені яйця.

— Хороша ідея. — Вона звільнилася від спідниці. — А загалом, я знаю, хто повинен заплатити за все.

— Кажі.

— Потім.

Рушник упав на дно мокрої ванни.

Вологий після вчорашнього дощукі день перетік у тихий, надміру теплий, як для середини осені, вечір.

Права жіноча рука розгорнула новий записник на першій клітчастій сторінці. Ліва стиснула простеньку кулькову ручку, куплену там само,

де й блокнот, — у канцтоварах неподалік. Перш ніж писати, жінка все ж затримала руку біля верхньої клітинки. Нарешті старанно, друкованими літерами вивела:

ЗОЯ ГРАФ (ГРАФИНЯ)

Пальці вибили дріб на поверхні стола. Жінка ще трохи вагалася. Проте далі писала впевнено, вона вже все остаточно вирішила, склала потрібний список.

ВАДИМ ГРАФ
ЄВА ФРОЛОВА
ВІКТОР ФРОЛОВ
ДЕНИС СОТНИК (ДЕН)
ГАЛИНА СОТНИК
НІНА МІРОШНИК
РОМАН МІРОШНИК

Останнє в списку прізвище жінка жирно підкреслила.

Трохи подумавши, провела таку саму лінію під прізвищем його дружини.

Ще й обвела обидва нерівним колом.

- [1](#) «Дружба» — неофіційна назва Корбутівського цвинтаря, міського кладовища в Житомирі. Складається з двох частин, старого й нового. Нове відкрите 1999 року.
- [2](#) Мальованка — мікрорайон у передмісті Житомира, де розташовано Свято-Анастасіївський жіночий монастир.
- [3](#) Мається на увазі п'ята модель «Шевроле Камаро» (Chevrolet Camaro), у продаж надійшла 2009 року.
- [4](#) Тетерівка — село в Житомирському районі, неподалік від річки Тетерів.

1

На виїзді з Києва трасу накрив ранковий туман.

Погода була однією з причин, чому Лора Кочубей не любила листопад. Останній місяць осені віддячив за ставлення сторицею, три роки тому забравши в неї Ярослава. Чоловік, який був для неї Всесвітом, загинув у листопаді на Донбасі, під Мар'їнкою, від снайперської кулі.

Трохи більше ніж за рік по тому до Лори в гості, не в найкращий для неї час, завітали двоє чоловікових друзів. Раніше в новинах вона чула про застреленого російського снайпера. Побратими прийшли розкрити невеличку військову таємницю: той стрілець — убивця Ярослава, і один із гостей полював за ним сім місяців, щоб помститися. Тоді молода вдова розгубилася. Ї дотепер згадує, як ніяково почувалася і як їй було за себе соромно.

На той час Лариса Василівна Кочубей вже не служила в карному розшуку. Попросилася туди ще на п'ятому курсі університету. Вже тоді одружилася, взяла чоловікове прізвище, і Ярослав уперто, наполегливо відмовляв їти на «чоловічі хліби». Аби він не сказав саме цю фразу, хтозна, чи пішла б Лора в розшук. Але оте *чоловічі* змусило затятися, впертися, закусити вудила. На її глибоке й щире переконання, немає — гаразд, майже немає — таких сфер, котрі призначені лише для чоловіків або лише для жінок. У них навіть виникла з цього приводу перша сімейна сварка, в якій Лора перемогла.

Попервах їй було важкувато. Не через ношу, непосильну для жіночих плечей, — через потребу щодня, щогодини, щохвилини доводити колегам та керівництву свою професійну придатність. У сталому чоловічому світі зі звичаями, що вкоренилися роками, поколіннями, Лорі спершу доводилося банально виживати й пристосовуватися, приймати не нею, загалом — не жінками, створені правила гри, зазвичай неписані.

Та незабаром слідча Кочубей вже вважалася однією з найкращих, найкомпетентніших фахівців із розкриття особливо тяжких злочинів.

Закріпившись у відділі, змусивши себе поважати й рахуватися з собою, Лора бралася за навмисні вбивства, ловила кілерів, вираховувала серійних убивць. І до того, як Ярослав пішов добровольцем, мала в активі шістьох маніяків, із них — двох жінок,

чия жорстокість та винахідливість давала фору чоловікам. Ходили чутки, що на тридцятиріччя їй готують подарунок — підвищення в чині та посаду начальниці «убивчого» відділу не в районному управлінні, аж у Главку.

Не судилося — Ярославова загибель поставила хрест на подальшій службі. Лора написала заяву, мотивом указала відсутність сил та стимулу для подальшої роботи. Про те, що почалося в її житті потім, без болю й огиди згадувати не могла. Але й забувати не хотіла — надто повчально, дуже важливий урок на майбутнє.

Ось звідки сором перед чоловіковими друзями-месниками. Лора мала справу з трупами, багато разів оглядала тіла на місцях пригод, навчилася не зомлівати в морзі під час розтину. Але не змогла знайти правильних слів для тих, хто покарав — *убив* — росіянина, чия куля зробила її вдовою. В якийсь дуже короткий момент вона побачила перед собою не бійців, які з честю, гідно виконали свій обов'язок, а вбивцю та його спільника, не інакше. Лора тоді швидко опанувала себе, висварила подумки, почала вибачатися, і гості щиро не розуміли, за що саме. Зрештою, вони правильно оцінили стан жінки, довго не затрималися, попрощалися й пішли.

Проте листопад був для неї прикрішим за вісника смерті — так назвала останній місяць осені для себе.

Чи то від сильного стресу, чи від кошмарних, затягнутих дурманом місяців скорботи Лора втратила імунітет до різних застудних хвороб. Раніше не помічала за собою надмірної хворобливості, вважаючи чхання й кашель у березні та листопаді звичайною сезонною ознакою. Вичухувалася дуже швидко, і тут не обходилося без чоловіка: Ярослав у сезон заварював дружині шипшину, дбав, аби вона постійно тримала себе в теплі, й боровся з протягами. Відтоді, як його не стало, Кочубей почала «чіпляти» сезонні хвороби швидше, а вичухувалася з них довше й важче.

Листопад, сірий, брудний, пронизливий, незатишний, мов відкрита рана природи, був Лорі особливо неприємним.

Нуль комфорту.

Тому спершу категорично відмовилася їхати у відрядження, тим паче — в дивне, незрозуміле їй і взагалі — приватне. Хоча Данило Гайдук, колишній колега й добрий приятель Ярослава, а нині — її шеф та покровитель, так не вважав. На його думку, залагодження справ,

котрі псують його особисту репутацію, прямо стосується безпеки банку «Омега».

Бо репутація — це і є безпека.

Проблему шеф окреслив учора по обіді.

А їхати до Житомира треба було вже завтра зранку. Лора не пам'ятала, коли востаннє її по роботі підганяли аж так, ще й із такого дивного приводу. Навпаки: служба безпеки банку була ефективною, коли поспішала повільно, ретельно вивчала загрози, не порола гарячку та не рубала з плеча. На відміну від карного розшуку, тут Лору ніхто не квапив, не дивився в потилицю, не вимагав якомога швидшого звіту про успішне розкриття. Дещо повільний темп, котрий передбачав більше аналітики, цілковито її влаштовував. Тому й запитала:

— Де пригорає, Гайдуче?

Коли вони були самі, Лора дозволяла собі такий тон, навіть панібратство, хоча не зловживала й мала чітке розуміння субординації. За межами їхнього приватного простору він був «Гайдук, Данило Гайдук». Так начальника служби безпеки називали колеги позаочі, й це перегукувалося зі знаменитою візиткою: «Бонд. Джеймс Бонд». Шеф знав це, і порівняння йому лестило. Проте воно стосувалося не якихось суперменських здібностей, а того, який вигляд намагався мати Гайдук — і, власне, мав.

У травні йому виповнилося сорок два. Лора знала Гайдука стільки, скільки й покійного чоловіка, проте жодного разу не була в нього вдома. Тож могла лише уявити ту шафу, де шеф тримає дорогі елегантні костюми, сорочки та цілу колекцію краваток. Із дружиною він розлучився ще до війни. І хоч вони залишилися друзями, та Лора не уявляла, що колишня щодня навідує Гайдука й прасує йому одяг. Дбайливо приборкує праскою кожну складочку й наводить стрілки на штанях. Літня спека могла змусити шефа зняти піджак, але краватку — ніколи.

Часом Лора уявляла його рекламною моделлю брендового чоловічого одягу, і тут образ дорослого, впевненого в собі, надійного солідного *пана* доповнювала зачіска. Гайдук зрано, як для своїх сорока двох, посивів, та навіть тут залишився собою. Біле волосся дуже рівномірно, гармонійно, мовби хтось навмисне так робив,

межувало з чорним. Це давало йому підстави жартувати з себе, називаючи голову чорно-білою, мов людське життя.

Усе це вкупі обеззброювало як підлеглих, так і опонентів. Данило Гайдук не просто справляв враження чоловіка, який залишає за собою останнє слово й домінує в усьому. Він був таким. Лора ж користувалася власним статусом тієї, хто може та має право не погодитися з шефом, заперечити йому. Це не афішувалося зі зрозумілих обом причин. І все ж Гайдук зважав на Лорину думку, коли про щось просив чи віддавав розпорядження.

— Мені в Житомирі потрібна саме ти, — відповів, присівши на краєчок її стола.

У тому, що шеф не викликав до себе, а прийшов із цим до неї в закапелок, Лора теж побачила певний знак. За замовчуванням Гайдук стукав у її двері, коли треба було поради. Своєю чергою, це означало: він нічого ще остаточно не вирішив, має певні сумніви, може й переглянути рішення, внести якісь корективи.

— Я вірю. Не розумію ще до кінця своєї місії — але нехай, вірю, що ти на мене розраховуєш. Навіть знаю, чому.

— Здивуй. Люблю, коли ти пояснюєш здогади. Твоя логіка — це щось.

Лора пропустила лестоці повз вуха. Гайдук час від часу співав їй осанну. Але вона й без шефа знала ціну собі, своїм думкам та висновкам.

— Ти — зацікавлена, отже, заангажована, суб'єктивна особа. До того ж великий і жахливий начальник. Я — стороння людина. Отже, можу оцінити ситуацію збоку. До всього, — іронічно посміхнулася, — молода жінка. Мене боятися не варто, навпаки, викликаю довіру. Плюс трішки, по-материнськи, повиховую твого родича.

— Вадик Граф мені не родич. Або погано почула, або навмисне плутаєш. Бо *ти* не можеш погано почути, — Гайдук відповів такою само посмішкою. — А щодо материнського виховання — в яблучко. Є в мого протезе така особливість. Не зовсім відірвався від мамчиної цицьки. Хоча йому двадцять шість, час дорослішати.

— І все одно: навіщо рвати з низького старту в той Житомир? Ти влаштував сина якоїсь своєї родички...

— Маминої знайомої, — сухо поправив Гайдук.

— Нехай, маминої знайомої, — погодилася Лора. — Коли так, то мати Вадима Графа годиться твоїй мамі в дочки. Припускаю: твоя мама — приятелька її мами, тобто бабусі нашого героя.

— Логіка залізна, як завжди. Та хіба я цього тобі не казав?

— Ні. — Лора заговорила сухо, діловито. — Мамина знайома з Житомира попросила про свого онука. А про його проблеми дізналася, відповідно, від своєї доньки. Чому донька жаліється матері? Бо сто відсотків удова або, швидше за все, давно розлучена. Немає батька чи іншого чоловіка, чий авторитет міг би виправити ситуацію. Взагалі — без стороннього втручання знайти роботу в Житомирі для свого сина-недоростка вона не може. Тут на допомогу приходять Вадикова бабуся. Вона телефонує твоїй мамі, бо знає, де і ким працює Данило Гайдук. Ти ж можеш відшити будь-кого, крім рідної матері, що цілком зрозуміло. Тому змушений порушити власні життєві правила, зробити виняток, зателефонувати, кому треба в Житомирі. Результат: Вадим Граф дістає роботу охоронця в одному з тамтешніх відділень банку «Омега». Я зараз усе правильно описала?

— Наче при тому всьому була й сама все розрулювала, — визнав Гайдук.

Лорине самолюбство вкотре було потішене.

— Ти — відповідальна людина, Гайдуче. Не просиш за того, хто взагалі не годиться для такої служби. Отже, молодий чоловік відповідав усім критеріям.

— Служив у армії, прикордонник, — кивнув шеф. — Характеристики з місця служби ніби непогані. В смислі, не герой, але й не бевзь. Тягнув лямку справно. Без особливого фанатизму, але й не філонив. Середнячок. Для Житомира, для невеличкого відділення, саме воно. До того ж уже має досвід, працював охоронцем у супермаркеті. Звільнили, бо гавкнула та мережа, злиття й поглинання.

— Буває. Чому ніде більше не влаштувався?

— Піди знайди в Житомирі роботу, — несподівано огризнувся Гайдук.

— Чого ти? Люди ж там щось знаходять, деś працюють...

— Я не влазив у деталі, — відрубав він. — Ти права. Про онука своєї давньої приятельки клопоталася моя мама, і я не міг відмовити. Для мене досить того, що хлопчина служив, уміє поводитися зі

зброєю, має якийсь досвід. Крім того, Лоро, те відділення, куди я його *приткнув*, давно шукало когось. Зарплата не всякого влаштувала.

— Графові ж нормально...

— Матері нормально. І дружині. Аби на якусь роботу ходив. Мама обмовилася: знайшов Вадик старшу за себе, він це діло любить. Жінка метка, ясно, хто там у домі хазяїн. Тільки ж Вадика все влаштує. Але щось ми не про те говоримо. — Гайдук прокашлявся. — Мене жодним чином не чухають їхні сімейні розклади. Не моє діло.

— Не скажи, — зауважила Лора. — Те, що в них там сталося, цілком може впливати з родинних проблем.

— О! — стрепенувся Гайдук. — Бач, ти вже почала розбиратися краще за мене! Сама й відповіла, навіщо беру тебе з собою.

— Ні. Скажи мені нарешті, Гайдуче, те, що я хочу від тебе насправді почути. А ти поки що не знаєш, як сказати.

Лорі подобалося отак заганяти шефа в глухий кут. Навіть якщо він удавав із себе в таких випадках непозбувно збентеженого, приймав правила, підігравав їй — усе одно любила такі моменти. Переплела на грудях руки, обперлася сідницями об край свого робочого стола, витягнула ноги. Тепер дивилася на нього згори, в очах — тріумф.

— Цікаво. Ну, і що ж саме в мене не повертається язик тобі сказати?

— Що я — і тільки я — зможу викачати з Вадима Графа переляк. Або знаю інші способи зняти з нього пристрій.

2

За Шпитьками від пелени ранкового листопадового туману не лишилося й шмати.

Стало світліше, але в Лориному розумінні ще нічого не розвиднювалося. Вона не любила листопад найперше через це: складалося враження, що звичного дня в цьому місяці ніколи не буває. Лише сірий вечір, який переходить у темну вологу ніч та знову повертає собі права зі сходом сонця. Краєвиди повз них пролітали не менш сумні. Особливо посилювали депресію круки: чорнокрилі зграї кружляли над осиротілими полями та голими верхівками дерев і були чи не єдиними живими істотами, господарями тотальної сезонної пустки. Відсунувшись від вікна на середину заднього сидіння, Лора сказала:

— Станьмо десь на каву, Соколе.

Це було не питання, навіть не прохання — бажання, яке водій підтвердив мовчазним кивком голови.

Поруч із водієм сидів Гайдук, його прямий начальник. Але Богдан Соколовський, до котрого інакше як Сокіл колеги та більшість знайомих не зверталися, навіть не глянув на шефа. Так шеф пройшов перший і найголовніший для Лори тест: вдав, ніби він звичайний пасажир, а вирішує все жінка, що позаду. Звісно, Данило й тут підіграв. За бажання міг одним словом, одним коротким рухом нагадати, хто тут старший, хто кому платить і хто чие завдання виконує. Проте Гайдукове невтручання означало дотримання ним негласної, ніде не підписаної й не завіреної жодним нотаріусом угоди.

Якщо вже Лора Кочубей їхала кудись у відрядження — то лише з Богданом Соколовським.

І якщо вони вже в парі, то за замовчуванням старша вона. Треба буде поради, допомоги, інших форм втручання — Лора сама дасть знати. Просити про підтримку в скрутних ситуаціях зовсім не соромно.

Сокіл мав у штаті служби безпеки банку «Омега» трохи більше обов'язків, ніж більшість його колег. Водіїв-охоронців було не так багато. До головного офісу, читай — до Гайдука, приписали трьох. Почавши працювати, Лора мала змогу їздити з кожним. Вибір супутника й напарника зупинила на Соколі з двох причин. Котра з них

для неї головна, не мала відповіді, та й не надто морочилася її пошуком.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ